

Arrest

nr. 162 783 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X en X, op 31 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2015.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 25 november 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Zowel de beslissing waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard als het bevel om het grondgebied te verlaten, vermelden dat verzoekster op 2 april 2014 een inreisverbod van vier jaar werd afgeleverd, wat eveneens steun vindt in het administratief dossier. Uit de databank van de Raad blijkt dat verzoekster weliswaar een annulatieberoep indiende tegen deze beslissing, doch dat dit beroep bij arrest met nummer 152 947 van 21 september 2015 werd verworpen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissingen, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – enerzijds vast te stellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en haar aldus geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend (cfr. beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 7 mei 2015, nr. 11 277, beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 3 september 2015, nr. 11.523). en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet (cfr. beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 3 september 2015, nr. 11.522).

Verzoekster geeft nog aan van mening te zijn dat het onderhevig zijn aan een inreisverbod geenszins verhindert dat men een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient en wijst hierbij op het gegeven dat voormelde wetsbepaling het mogelijk maakt een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit illegaal verblijf. De Raad dient in deze evenwel op te merken dat verzoekster zich niet zonder meer in een situatie van een onwettig verblijf bevindt, doch onderhevig is aan een inreisverbod dat tevens uitdrukkelijk het verbod inhoudt voor een bepaalde tijd in België te verblijven of er terug naartoe te komen.

Dat dergelijke onmogelijkheid niet is opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is in deze niet relevant, daar deze onmogelijkheid duidelijk voortvloeit uit artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet en het gestelde in artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster erkent ook uitdrukkelijk in haar verzoekschrift dat laatstgenoemde wetsbepaling voorziet dat geen recht op verblijf bestaat gedurende de vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod vanuit het herkomstland. Zij meent echter dat verweerder zich niet kan beroepen op artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de procedure van de aanvraag tot opheffing of opschorting van een inreisverbod regelt, nu verzoekster geenszins dergelijke vraag tot opheffing of opschorting heeft ingediend. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, wat ontegensprekelijk het geval is van verzoekster, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Deze bepaling viseert elke vreemdeling die onder een inreisverbod staat of hij zich nu in het Rijk of in het buitenland bevindt. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, dient deze wetsbepaling niet aldus te worden geïnterpreteerd als zou deze de

vreemdeling enkel beletten in het Rijk te verblijven in het kader van een aanvraag tot opheffing of opschorting tot verblijf. Dergelijke interpretatie van het inreisverbod – met name dat het verbod op een verblijf in België slechts dient te worden gekaderd in de toepassing van een opheffings- of opschortingsaanvraag – zou elk nuttig effect hiervan ontnemen. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet strekt er daarentegen toe vast te stellen dat het een vreemdeling die onder een inreisverbod staat verboden is zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven, zelfs gedurende het onderzoek van de vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfmachtiging, zolang het geldend inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort. Dit houdt in dat geen gevolg kan gegeven worden aan een aanvraag die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend door een vreemdeling die onder een definitief inreisverbod staat

Wat betreft de overige aangevoerde middelenonderdelen, dient de Raad op te merken dat deze evenmin afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek aan belang. In het bijzonder wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten op grond van deze bepalingen zou worden vernietigd, het verzoekster voor de duur van het inreisverbod nog steeds verboden is in het Rijk te verblijven en verweerder nog steeds verplicht is andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Bovendien bevindt zich in het administratief dossier een synthesesedocument waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen, waar er met name wordt gesteld dat het in het belang is van de minderjarige kinderen de administratieve situatie van hun moeder te volgen en niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het herkomstland zou kunnen worden verkregen. In de mate dat verzoekster nog aangeeft dat, inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, niet specifiek werd gemotiveerd waarom geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, merkt de Raad op dat verweerder hieromtrent motiveerde dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 2 april 2014. Verzoekster verduidelijkt niet in welke mate diende te worden voorzien in een ruimere motivering, gelet op de feitelijke en niet-betwiste vaststellingen in de bestreden beslissing in dit verband. Ten slotte, zelfs indien de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd wordt, verandert dit niets aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster”.

1.3. Verzoekster richt op 10 december 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 februari 2015 staat het volgende vermeld: “De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen wijzen erop dat hun aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zonder voorwerp werd verklaard omwille van het bestaan van een inreisverbod en stellen dat “een regularisatie” toch mogelijk moet zijn ondanks het bestaan van een dergelijk, al dan niet definitief, verbod, daar de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden hiervoor de enige voorwaarde is. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt, met verwijzing naar de artikelen 1, 8° en 74/12 van de wet van 15 december 1980, dat de verzoekende partijen niet in België mogen verblijven en dus de opschorting of opheffing van het inreisverbod zullen moeten aanvragen vanuit hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf.”

1.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet gelezen worden in abstractie van de in de beschikking geciteerde artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 25 november 2015 werd aangegeven, namelijk dat zij gelet op het definitieve inreisverbod geen belang

heeft bij huidig beroep (cf. RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)). De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

1.6. Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover gericht tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota met opmerkingen, dient te worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA